

ALEK POPOV

Orosz drótposta

Viktóriával már fél éve leveleztünk. Ő huszonegy éves volt és Moszkvában élt, vagy legalábbis ezt állította. Valamilyen nagy cég hirdetési osztályán dolgozott, szabadidejében pedig a saját honlapjával foglalkozott. Itt tette közzé saját naplóját, megosztva másokkal életének különböző személyes részleteit. Véleményem szerint a szövegek valahogy túlzottan szellemesek és szórakoztatóak voltak ahhoz, hogy igazak legyenek, de bárhogyan is van, mindegy, az igazságból úgy sem lehet megélni. A dizájn egészen egyszerű volt, a tartalmat pedig szinte minden héten frissítette. A lap alján egy postaláda-ikon volt a visszajelzésekhez.

Hogyan, miért és honnan kerültem erre az oldalra, nincs jelentősége. Fontosabb, hogy továbbra is vissza-visszatértem ide. Bizonyos ideig csak olvastam, míg végül az ujjaim valahogy viszketni kezdtek és elhatároztam, küldök neki egy üzenetet – valamilyen orosz-angol keveréknyelven a lá Anthony Burgess. Elmondtam neki, amit már itt is említettem: *a szövegei túlzottan szellemesek és szórakoztatóak ahhoz, hogy igazak legyenek.* Ő pedig azt válaszolta: *az igazságból nem lehet megélni.*

Fél év alatt több mint száz e-mailt váltottunk: némelyek egészen rövidek, mások – nagyon hosszúak voltak. Sok mindent sikerült elmondanunk anélkül, hogy untattuk volna egymást. Ő elküldte a saját fényképét JPG-formátumban. Tudtam, hogy ezzel felrúgjuk a játékszabályokat, de nem bántam. A fénykép alapján Viktória igencsak szemrevaló teremtés volt. Még meg is ijedtem, biztosan egy manökenes honlapról szedte le a képet, mondtam magamra erőltetett cinizmussal. De már késő volt. Igaz volt-e vagy hamis, de a digitális kép szorosan hozzátapadt az archoz, amilyennek elképzeltem őt, és nem volt erő, ami ezt a két képet szétválaszthatta volna. Viktória ragaszkodott hozzá, hogy én is elküldjem neki a saját fényképemet. Habozni kezdtem, előbb talán fel kéne tuningolnom a külsőmet, de valahogy halva születettnek tűnt az ötlet. Átküldtem neki a valódi képemet, ő pedig azt írta, hogy jóképű vagyok, sőt *nagyon is jóképű.* Megkönnyebbültem.

Új keletű kapcsolatunk és érintkezésünk egyre intenzívebbé és visszafordíthatatlanul intimmé vált. Egyre forróbb levelek következtek, egyre pikánsabb részletekkel. Már nem voltak titkaink egymás előtt, legalábbis az ismeretségnek ezen a szintjén. Ami ezután következett, az előzmények logikus és elkerülhetetlen folytatása volt: felelőtlen elektronikus szex. Mondhatni teljesen felelőtlen. Már csak így van ez az orosz nőekkel.

Míg egy nap meg nem érkeznek Szófiába. Ha-ha!

Egyáltalán nem tett boldoggá a felismerés, hogy Viktória Szófiába készül. A F2F¹ találkozás egy sor előre meghatározott ismeretlen és potenciális kellemetlenség lehetőségét hordozta magával (ahogy az azonos című regényből is megtudhatjuk)². Ő, mintha csak megneszelte volna habozásomat, rákérdezett, nem örülök-e annak, hogy végre élőben is

¹ Face to face (szemtől szembe)

² Phillip Finch: F2F (thriller) (A ford.)

megvalósíthatjuk fantáziáinkat. Erre a lehetőségre nem is gondoltam. És ha tényleg úgy néz ki, mint a képen? Erről csak egyféleképpen lehetett meggyőződni. Hát jól van, írtam neki, gyere. Teljesen rákattantam. Le-föl rohangáltam, lakást szereztem – nem túl barátságosat, de tágasat, egy széles és jó állapotban lévő ágygal. Nem hívhattam meg hozzánk a feleségem és a gyerek miatt. Ezt a tényt nem titkoltam előtte, de úgy tűnt, különösebben nem izgatja a dolog. Viktóriának is volt pasija, de saját bevallása szerint nem volt valami nagy szám. Azt írta, csak egy hétre jön, ennyi szabadsága maradt. Megnyugtatóan hangzott.

Ott álltam a reptéren, bamba vigyorral az arcomon, egy csokorral a kezemben. Néztem a jelzőtáblát: a moszkvai gép öt perce szállt le. „Ha szerencséd van, nem úgy néz ki, mint a képen!” – mondtam a józan eszemnek, miközben a váróteremben le-föl járkáltam. Megkávéztam, cigarettáztam, egyszer csak a moszkvai gép utasai kezdtek szállingózni, beálltam a várakozók közé, a legszembetűnőbb helyre. Meredten bámultam az özönlő tömeget, tekintetemmel a szeretett személyt kerestem. Neki is megvan a fényképem, nincs az a veszély, hogy ne ismernénk fel egymást. Viktóriát azonban mintha a föld nyelte volna el. Csak a csomagokkal megrakott poggyászkocsikat vonszoló nénikék végtelen sora kanyargott. Talán egyáltalán el sem jön, villant át az agyamon, megijedt, hogy fény derül a fényképes turpisságra. És akkor mi van? Megsajnáltam, kész voltam mindent megbocsátani neki. Ebben a pillanatban egy kéz megérintette vállamat.

– Ön az, Szása? – kérdezte egy lány férfihang.

Megfordultam, mint akit leforráztak. Elöttem egy erős, szőke férfi állt, kicsivel túl a negyvenen, hosszúkás arcából szűrős, kék szempár meredt rám. Nem volt más poggyásza, csak egy könnyű útításka a vállán, és egy kávéfőző gépet ábrázoló doboz. Széthajtotta a lapot, amit a kezében tartott és bólintott.

– Igen, Ön az!

A lapra az én fényképem nyomtatták. A csokor hirtelen elkókad a kezemben. Észre vette zavaromat, és így szólt:

– Ne aggódjon. Mindjárt mindent megmagyarázok.

Kiléptünk a tömegeből és letelepedtünk a fal melletti ülőkékre. Figyelmesen letette a dobozt a földre, fűrkésző tekintettel rám nézett és ezt mondta:

– Slisztynek hívnak. Én vagyok Viktória apja. Örülök, hogy megismerhetem.

Én nem mondhattam el ugyanezt, ezért inkább hallgattam. Átkutatta zsebeit, és előhúzott egy kis képet.

– Ez a lányom – sóhajtott fel Sliszty.

A képről egy pajkos kislány nézett rám szeplőkkel és copfba font hajjal.

– Itt tizenkét éves – tette hozzá. – Most pedig tizenhárom.

Továbbra is ostobán szorongattam a csokrot. Sliszty kicipzározta táskáját és előhúzott néhány papírlapot. Átadta nekem: a mi levelezésünk volt, kinyomtatva.

– Magától értetődik, hogy Ön nem hibás – folytatta nyugodtan. – Viktória Önt megtévesztette. A mi Viktóriánk most lép a kamaszkorba, és kicsit túlfűtött a fantáziája. Sajnos, nem kontrolláljuk eléggé, de hát úgyis tudja, a mai szülők már csak ilyenek. Önnek szintén vannak gyerekei, ugye?

– Egy – válaszoltam szinte hangtalanul.

– Feltételezem, hogy szörnyen érzi magát – jegyezte meg egy árnyalatnyi szájalommal a hangjában; – De ez már nem mehetett így tovább. Úgy döntöttem, legjobb lesz, ha *face to face* találkozunk, ahogy mondani szokás, hogy tisztázzuk a helyzetet. Ezen kívül van egy kis dolgom Bulgáriában...– tette hozzá kissé határozatlanul.

Egyszerűen nem tudtam hová bújjak szégyenemben. A fülem úgy égett, mint a fűtőszál.

– Figyeljen ide, Szása – kezdett bele rendíthetetlenül Sliszty –, maradhatnék a lakásban, amit Viktóriának talált? Úgyis szabad. Nem szeretek szállodában lakni. Csak négy napról lenne szó, ha kell, kifizetem.

A javaslat váratlanul ért és egyáltalán nem tetszett, de abban a pillanatban túlságosan zavart voltam ahhoz, hogy ésszerűen reagáljak.

Elmentünk a lakásba.

Szeptikusan körülnézett a félig üres helyiségben. Odament az ablakhoz és félrehúzta a függönyt. Végül leült az ágyra.

– Tehát ide szándékozta elhozni az én Viktóriámat? – suttogta, szórakozottan simogatva a matracot. – Micsoda romantika!

– Valóban nem túl barátságos – mondtam zavartan.

Abban reménykedtem, hogy titokban leléphetek. Ahogy megfigyeltem ruháit és márkás Samsonite táskáját, egyáltalán nem olyanak tűnt, aki nem engedheti meg magának a szállodát. Slisztynek azonban nem állt szándékában elindulni.

– Van itt hűtőszekrény? – kérdezte erélyesen.

Megmutattam neki. Nagy meglepetésemre begyömöszölte a kávéfőzős dobozt a hűtőbe. Ezután ujjával sokatmondóan megkocogtatta az üveg pezsgőt, amit lehűlni tettem be. A fülem újra lángolni kezdett.

– Ha nincs ellenvetése, lepihennék – mondta. – Egy kicsit se szeretném feszélyezni. Mielőtt elmegyek, beadom a szomszédoknak a kulcsot. Rendben lesz így?

Bólintottam. Sápadt arcéle hidegen ragyogott.

Lidérces napokat éltem át. Úgy éreztem, darabjaimra hullottam szét. A végsőig undorodtam magamtól. Szerettem volna kapcsolatba lépni a kis boszorkánnyal, hogy elmondjam neki, mit gondolok erről az egész mocskos cirkuszról, de nem volt eröm. Elolvastam újból a teljes levelezésünket. A misztifikáció tökéletes volt.

A negyedik napon elmentem, hogy elhozzam a szomszédoktól a kulcsot, ahogy azt megbeszéltük. A szomszédok azt mondták az orosz már másnap reggel elment. Csupán csak egy napot maradt. Ez egészen gyanúsnak tűnt nekem, így elhatároztam vetek egy pillantást a lakásra.

A pezsgősüveg az asztalon, jól látható helyen állt. Üres volt. Mellette egy levél hevert. A betűk újságból voltak kivágva, gondosan felragasztva.

Drága Szása – írta – én önt egy kicsit rászedtem.

Először is megijesztettem, hogy Viktória férfi, utána pedig arra kényszerítettem, hogy elhiggye, még gyerek. De az igazság messze banálisabb. Viktória nem tizenhárom, hanem huszonegy éves. Nem a lányom, hanem a feleségem. Valóban nagyon túlfűtött volt a fantáziája, de erre sajnos későn jöttem rá. Ezen kívül le akart lépni az összes pénzemmel, ami, higgye el nekem, egyáltalán nem kis összeg. Ezzel arra kényszerített, hogy bizonyos lépéseket tegyek. Feltételezem, hogy nem hagyja

nyugodni a gondolat, vajon valóban ő volt-e a nő a képről, amit elküldött önnek. Javaslom, nyissa ki a hűtőben lévő dobozt, és győződjön meg személyesen.

Az ön Slisztye.

Cyber-Faust

Az a titkolt galiba a számítógéppel a következőképpen történt...

Ügyelet alatt, ahogy általában, az internetet böngésztem, amikor rátaláltam a Zóna-F magazin honlapjára, melyet Agop Melkonyan³ író-fantasza ad ki. Agoppal a helyi funkclub révén ismerkedtem meg, melynek én vagyok az elnöke, de ez most aligha fontos. Az ügyelet nem valami hű de nagy meló, különösen a legutóbbi modernizáció óta, melyet az EU szabványival összhangban végeztek el. Az emberi tényezőt a minimumra csökkentették, még a legkisebb műveleteket is számítógépek felügyelik, és így nagyon sok szabadidőm maradt.

A Zóna-F magazin elektronikus verziója nagyon vonzotta a tekintetemet, és észrevétlenül elmerültem a sűrűjében. Oldalról-oldalra, linkről-linkre bolyongva rátaláltam a „Fórum” rovatra – barátságos kis hely (message board-jellegű), ahol mindenki elmondhatja az adott témához fűződő véleményét.

THE BIG BANG – SZÖRNYŰSÉGEK AZ IRODALOMBAN ÉS A MOZIBAN – SÁTÁNIZMUS – TABU VAGY VALÓSÁG? – MINDENFÉLE RENDHAGYÓ ÖTLETEK – FANTASY

Nincs mit titkolnom, a sátánizmus már kiskorom óta vonzott, ezért gyorsan az ígéretes témára kattintottam. Az elmondott vélemények azonban nagy csalódást okoztak. Elképesztő meggondolatlanságról és illetéktelenségről árulkodtak. Csalódásom lassan haragba csapott át, különösen a következő típusú után:

Különleges ajánlat Sátán úrnak!

Eladnám a lelkem. Ha valaki tudja, hogyan kell, jelentkezzen. Plovdivi vagyok. Death_Keeper666@yahoo.com

Majd én megmutatom neked, okostóni, gondoltam magamban! Nem tudom, mi jött hozzám. Új e-mail címet regisztráltam a dir.bg-n Mefisto néven és a következőt válaszoltam: Hello Keeper!

Látom, van mit felajánlanod. Csatolt file-ként küldöm a szerződést. Ha megfelel, töltsd ki és küldd vissza nekem.

Ezután összeállítottam egy szerződést gót betűkkel, de nagyon is mai tartalommal. Én, alulírott, eladom a lelkem a Sötétség Hercegének, a továbbiakban, mint Vevő, örök időre – hogy éljen vele és használja saját belátása szerint. A Vevő kötelezi magát, hogy az Eladónak a következő árat fizeti – itt már teret engedtem a fantáziámnak, belesűrítve minden evilági extrát: totónyeremény, nők, élethossziglani korlátlan internet-hozzáférés. Mellékeltem a szerződést a üzenethez és elküldtem a lelkes sátánista-jelöltnek. Jól elszórakoztam!

Néhány nappal később úgy döntöttem, megnézem Mefisto postaládáját és ott

³ bolgár sci-fi szerző (A ford.)

nyugodni a gondolat, vajon valóban ő volt-e a nő a képről, amit elküldött önnek. Javaslom, nyissa ki a hűtőben lévő dobozt, és győződjön meg személyesen.

Az ön Slisztye.

Cyber-Faust

Az a titkolt galiba a számítógéppel a következőképpen történt...

Ügyelet alatt, ahogy általában, az internetet böngésztem, amikor rátaláltam a Zóna-F magazin honlapjára, melyet Agop Melkonyan³ író-fantasza ad ki. Agoppal a helyi funkclub révén ismerkedtem meg, melynek én vagyok az elnöke, de ez most aligha fontos. Az ügyelet nem valami hű de nagy meló, különösen a legutóbbi modernizáció óta, melyet az EU szabványival összhangban végeztek el. Az emberi tényezőt a minimumra csökkentették, még a legkisebb műveleteket is számítógépek felügyelik, és így nagyon sok szabadidőm maradt.

A Zóna-F magazin elektronikus verziója nagyon vonzotta a tekintetemet, és észrevétlenül elmerültem a sűrűjében. Oldalról-oldalra, linkről-linkre bolyongva rátaláltam a „ Fórum ” rovatra – barátságos kis hely (message board-jellegű), ahol mindenki elmondhatja az adott témához fűződő véleményét.

THE BIG BANG – SZÖRNYŰSÉGEK AZ IRODALOMBAN ÉS A MOZIBAN – SÁTÁNIZMUS – TABU VAGY VALÓSÁG? – MINDENFÉLE RENDHAGYÓ ÖTLETEK – FANTASY

Nincs mit titkolnom, a sátánizmus már kiskorom óta vonzott, ezért gyorsan az ígéretes témára kattintottam. Az elmondott vélemények azonban nagy csalódást okoztak. Elképesztő meggondolatlanságról és illetéktelenségről árulkodtak. Csalódásom lassan haragba csapott át, különösen a következő típusú után:

Különleges ajánlat Sátán úrnak!

Eladnám a lelkem. Ha valaki tudja, hogyan kell, jelentkezzen. Plovdivi vagyok. Death_Keeper666@yahoo.com

Majd én megmutatom neked, okostóni, gondoltam magamban! Nem tudom, mi jött hozzám. Új e-mail címet regisztráltam a dir.bg-n Mefisto néven és a következőt válaszoltam: Hello Keeper!

Látom, van mit felajánlanod. Csatolt file-ként küldöm a szerződést. Ha megfelel, töltsd ki és küldd vissza nekem.

Ezután összeállítottam egy szerződést gót betűkkel, de nagyon is mai tartalommal. Én, alulírott, eladom a lelkem a Sötétség Hercegének, a továbbiakban, mint Vevő, örök időre – hogy éljen vele és használja saját belátása szerint. A Vevő kötelezi magát, hogy az Eladónak a következő árat fizeti – itt már teret engedtem a fantáziámnak, belesűrítve minden evilági extrát: totónyeremény, nők, élethossziglani korlátlan internet-hozzáférés. Mellékeltem a szerződést a üzenethez és elküldtem a lelkes sátánista-jelöltnek. Jól elszórakoztam!

Néhány nappal később úgy döntöttem, megnézem Mefisto postaládáját és ott

³ bolgár sci-fi szerző (A ford.)

Death_Keepertől a következő üzenetet találtam:

Hello Sátán!

Szuper volt on-line eladni a lelkem! Küldöm a szerződést – megfelelt. A lelkem a tiéd, csinálj vele, amit akarsz. Itt Plovdivban sok rajongód van. Vettem a bátorságot és odaadtam neked a címed és a szerződés másolatát, úgyhogy valószínűleg a közeljövőben még újabb lelkeket fogsz kapni. Jó volt veled üzletelni. Csá!

A szerződés megfelelően volt kitöltve, az aláírás helyett pedig egy hüvelykujj vérszjósól lenyomata volt beszkenelve. Ez valahogy arra kényszerített, hogy kényelmetlenül érezzem magam. Death_Keeper nyilvánvalóan mindent szó szerint vett.

A következő napokban Mefisto postaládája tömve volt levelekkel. Az emberek nyilvánvalóan sóvárogtak azért, hogy áruba bocsáthassák a lelküket. Nem mintha maradt volna más választásuk... Nem voltam rá felkészülve és nagyon a terhemre volt ez a fordulat. Negatív lelki energiát éreztem, mely személyem felé irányul. Egy hét alatt több mint kétszáz levelet kaptam. Eldöntöttem, itt az ideje, hogy véget vessek ennek az ostobaságnak. Összeállítottam egy rövid üzenetet, és elküldtem mindenkinek, aki írt Mefisto címére, valamint az összes fórumra, ahol a sátánizmus témájával foglalkoztak.

Mefisto tisztelt ügyfelei!

Értesítjük önöket, hogy technikai okok miatt meghatározatlan időre szünetel a lelkek felvásárlása.

Megértésüket köszönjük.

Ennek a lépésnek megvolt a hatása. A nemkívánatos ajánlatok száma jelentősen csökkent. A helyzet javult, noha legbelül elkésérítet az emberek lelkesedése, ahogy készek voltak megszabadulni a lelküktől. Már nem érdekelt Mefisto postaládája, sőt azt terveztem, hogy végleg megszüntetem. De egyre csak halogattam.

Így múlt el egy egész hónap. Már kezdtem elfelejteni ezt az egész ostoba történetet, amikor egy reggel bekapcsolva a számítógémem azonnal rádöbbsentem, valami nincs rendben. A képernyőn a következő szöveg jelent meg:

Jó reggelt Sátán!

Ez a kis program a Death_Keeper lelkéért kötött szerződés elválaszthatatlan melléklete. Bocs a meglepetésért, de itt, Bulgáriában az ember jobb, ha óvatos, ezek a piramisjátékok után.

Nézd meg a postádat.

Még egyszer bocsil

Nem sok választási lehetőséget hagyott a szemtelen kölyök. A megalázottság ellenére, megfogadtam a tanácsát. Mefisto postaládájában Death_Keepertől egy új üzenet várt. Épp most érkezett.

Te szemét!

Odaadtam neked a lelkem, és haszon – semmi! Még az internetet sem intézted el! Te is bolgár vagy, mint Isten! De ez alkalommal nem marad a dolog következmény nélkül. Fizetségként pontosan tízenkettőkor a vírus megfertőzi az egész rendszered.

Vesszen a sátán!

Igazi pánik fogott el. Nem mintha ez a számítógép olyan fontos lenne, de rá van kapcsolva a hálózatra. Ha a többi gép is befertőződik, az súlyos környezetkárosodáshoz fog vezetni. Súlyosan fogok károsodni én is, és Önök is. Hát jól van, most már bevallhatom

nyíltan: a kozloduji atomerőműben dolgozom.

Másodpercnyi késedelem nélkül, gyorsan a következő üzenetet küldtem:

Keeper, ne légy gonosz! Csak tréfáltam. Visszaküldöm a szerződésed, nem kell a lelked. Hadd hozzuk helyre a dolgokat!

Nem késett a sajátosan arrogáns válaszal:

Megcsókolhatsz hátulról! Reklamációt csak a pénztárnál fogadunk el. Jobban teszed, ha elintézed az internetet.

Próbáltam egyezkedni, de kemény ellenféllel álltam szemben. Nem lágyította meg semmi, a legkevesebb, amit kitudtam alkudni, egyéves korlátlan internet-előfizetés volt. Az ár elég borsos volt, de sarokba voltam szorítva. Ha ez a dolog kiderül, a következmények még kíméletlenebbek lesznek. Össze-vissza rohangáltam, kölcsönt vettem fel, lenulláztam a bankkártyámat, és átutaltam a pénz a Death_Keeper által megjelölt internetszolgáltatónak – előrelátó volt a szemtelen!

Az idő könyörtelenül kezdett lejárni. Ötpercenként ellenőriztem Mefisto postaládáját. Ideges és dühös voltam. Azt gondoltam: nézd az ostoba fattyút, eladja a lelkét egy nyavalyás előfizetésért! Hát nem hitvány egy nemzedék? Ha én lennék a Sátán, majd megmutatnám neki. De sajnos nem én voltam. Talán épp ő volt az? Végül a régóta várt üzenet megjelent a képernyőmön.

Oké Sátán.

Látom a részletfizetést részesítéd előnyben. Semmi gond – erre is gondoltam. GMK13LSD – ez a jelszó még egy hétig elaltatja a vírust. Ugyanakkor feladom a totószelvényt, pénteken pedig randim van Milénával (nagy mellekkel) a 10B-ből.

Skubizd a képet!

A szolgáltatás

Már megittam a reggeli kávét és elolvastam az aznapi újságot, de még szerettem volna elodázni a munkanap kezdetét, ezért elmerültem az apróhirdetési rovatban. Váratlanul megakadt a tekintetem egy hirdetésményen. *Lefejezések*. Majd egy mobilszám következett. A hirdetés a „Szolgáltatások” rubrikában volt elhelyezve. Nem hangzott különösebben másként, mint a „Rácsok felszerelése”, „Pormentes csiszolás” vagy „Bontás”. Mégis elcsodálkoztam – miféle fejeket fejezhetnek le. Biztosan valamilyen tréfa. Vagy tévedés... Továbblapoztam. De az aggodalom írmagja már el volt bennem vetve. Nem tudtam összpontosítani. A szavak értelmetlenül hánykolódtak a sorokban. *Lefejezések*. Elkaptam a kíváncsiság. Felálltam és elkezdtem le-fel járkalni a szobában. Tudtam, ha nem telefonálok, egész héten erre fogok gondolni...

– Halló? – szólt bele egy ellenséges hang.

– A hirdetéssel kapcsolatban jelentkezem...

– Igen, tessék – élénkült fel a férfi hangja a vonal túlsó végén.

– Hát... – folytattam félénken. – Tulajdonképpen mit is ajánlanak?

– Lefejezéseket! – válaszolta észrevehető akcentussal. – Úgy gondolom, elég világosan le van írva.

– Pontosabban milyen fejek lefejezését?

– Csakis saját fejekét.

Alig tudtam visszatartani a nevetést.

– És mi a szokásos ügymenet?

– Nagyon egyszerű. Kitölti a kérvényt, megegyezünk és... mi elvégezzük a munkát.

Ötven dollárba kerül.

– Tehát találkozoznunk kell *előtte*?

– Igen, találkozoznunk kell.

Megbeszéltünk egy találkozót délután öt órára. Azt ajánlotta, találkozzunk a Bécsi cukrászdában a Ruszki bulváron. Nem volt ellene kifogásom.

– És honnan fogjuk majd felismerni egymást? – kérdeztem tőle.

– Majd én felismerem önt.

Pontban ötkor megjelentem a cukrászda előtt. Kint csontig hatoló szél fújt, de bent működött a klíma, meleg volt és világos. Levetettem a kabátomat és körbenéztem. Valaki felém integetett egy belső asztaltól.

– Üdvözlöm – a férfi felállt és felém nyújtotta a kezét. – Kurt.

Alacsony termetű volt, söt kurta, de kivételesen széles vállú, hatalmas, kökemény kézzel. Sötét arcán kidomborodott pofacsontja és erős homloka. Fekete bőrzakót viselt. A lábánál egy hosszú tok hevert, amelyben oboát vagy szaxofont szoktak tartani. Leültünk. Antracit színű apró szemei alaposan megvizsgáltak. Egy magas pohárból hideg eperturmixot ivott szívószállal.

– Tehát ön a hóhér – próbáltam fesztelenül viselkedni. – Alighanem nem idevalósi?

– Nem, de már öt éve Bulgáriában élek.

– És hogy mennek a dolgok, van munka?

– Ó, igen. Nem panaszkodom. – Ezután elővett egy darabka papírt, és felém csúsztatta.

– Tessék a kérvény.

Egy lestrapált írógéppel írták, csupa nagybetűvel, és a következőképpen hangzott: *Én, alulírott, pont, pont, pont, személyi szám, pont, pont, pont, cím, pont, pont, pont, kijelentem, hogy szeretném, ha lefejznének. Erre az elhatározásra saját akaratomból és meggyőződésemből jutottam, mindenféle külső kényszer nélkül. Ezt a kérvényt, a következmények teljes tudatában írom alá, figyelembe véve az ilyen tettekből származó eredményeket, úgymint: a fej elválasztása a testtől egyetlen csapással. Aláírás, dátum.*

Megdöbbenve néztem rá.

– Van önnek joga ezt a munkát végezni?

– Magától érthetődik – biccentett, és felém nyújtotta kezét. – Íme az engedélyem. Száma: 1645789K. Kiadva Valladolidban, Spanyolországban, a Hóhérok Világszövetsége székhelyén...

A fénykép egyezett. Minden más gót betűkkel íródott, melyből nem sokat értettem. Megvontam a vállam.

– Egész Európára érvényes – győzött meg Kurt.

– És pontosan hogyan fog történni? – kínomban nyeltem egyet. – A fej elválasztása...

A hóhér lehajolt és félig kinyitotta a tokot. Óvatosan belepillantottam. A tokban egy hatalmas, borotvaéles, fekete bárd hevert. Az állkapcsom megremegett. Csak annyit sikerült kimondanom:

– Mikor?

Átlapozta noteszét.

– Csütörtök, fél tizenkettő?

Nem volt kibúvó. Aláírtam a kérvényt. Kurt egy szalvétára lerajzolta, pontosan hova kell mennem. Kiszüröcsölte a pohár fenekéről a maradék tejet, majd felállt.

– Akkor a közeli viszontlátásra.

Este megmutattam az újságot feleségemnek – pirossal bekarikáztam a hirdetést. Elmeséltem találkozásomat a hóhérral. A csodálkozástól tátva maradt a szája. De hamarosan visszanyerte szokásos rideg tekintetét. Töltött magának egy pohár tejet, és beleharapott egy almába.

– Tehát komolyan úgy döntöttél, hogy megteszed?

– Ostobaság! – tiltakoztam. – Nem gondolod, hogy értesítenünk kellene a rendőrséget?

– Hmm, miért? – vont a össze szemöldökét.

– Hogyhogy miért? – mondtam felháborodva. – Egy alak egy ilyen hatalmas bárdal járkál az emberek között, és azt ajánlgatja nekik, hogy ötven dollárért cserébe levágja a fejüket. Szerinted ez normális?

– De te is aláírtad azt a kérvényt – figyelmeztetett. – Kapcsolatba léptél azzal az emberrel! Nos akkor ki az örültebb?

El kellett ismernem, volt némi igazság a szavaiban. A rendőrségen biztosan kinevetnének. Ennek ellenére nem állt szándékomban, hogy lemondjak tervemről. Szerettem volna a dolgok végére járni! Megkértem, jöjjön el velem csütörtökön, de ő ezt kategorikusan elutasította. Azt mondta, semmi baja a fejével, teljesen meg van vele elégedve. Megértettem szarkazmusát, de továbbra is ragaszkodtam hozzá, hogy eljöjjön.

– Jól van, jól van – egyezett bele végül. – Csak hagyj már békén!

A taxi kicsivel tizenegy után jött értünk. Napos idő volt. A feleségem egész úton egy szót sem szólt. A reggeli kávé keserű ízét még mindig a számban éreztem. Tegnap este óta semmit sem ettem. Hülyén éreztem magam. Az autó a Drvenica-negyed végén rakott ki bennünket. Jobbról egy autójavító műhely volt. Gumiabroncshegy mellett haladtunk el, majd befordultunk egy sötét kis utcába. Sár volt, hallottam, ahogy a feleségem magában szitkozódik... Egy drótkapuzhoz értünk, amin egy stoptábla lógott.

– Itt van! – mondtam.

– Úgy tűnik, zárva – jegyezte meg.

Egy kutya a dróthálóra ugrott és ugatni kezdett. Már épp visszafordulni készültünk, amikor váratlanul előbukkant Kurt, belerúgott a kutyába, majd kinyitotta a kaput. Elnézését kértem, amiért előzetes egyeztetés nélkül hoztam el a feleségem. Csak csapott egyet a kezével, és az udvar végén lévő barakkhoz vezetett bennünket.

– Szeretném megkérni, hogy tegyen egy rövid statmentet⁴ – mondta Kurt.

⁴ nyilatkozatot

Üres, cementpadlós szobába léptünk. Középen alvadt vérrögökkel pettyezett tuskó állt. Egy idős, sovány férfi, kék kötényben, hatalmas bárdot tartott. Kurt úgy mutatta be, mint a segédje. A feleségem mögöttem állt, kezét egészen könyékig a ballonkabátjába süllyesztette. Az asztalon egy régi magnó állt. Kurt lenyomta a magnó gombját:

– Ez az én dokumentációmhoz szükséges. Csak két szót. *Miért szeretné, hogy levágják a fejét?*

– Hát... – kezdtem bele kissé bizonytalanul. – Valójában nem is szeretném. Lemondom az egészet.

A magnótekerics síró nyikorgással forgott.

– Valóban? – csodálkozott el a hóhér. – Ebben az esetben mit keres itt?

– Csak szerettem volna megtudni, meddig mennek el... – megnyaltam a kiszáradt ajkaimat. – Nem hittem, hogy valami hasonló lehetséges.

– És most már elhiszi?

– Ó, igen, igen! Természetesen kifizetem azt a bizonyos ötven dollárt... Ne aggódjon! – készültem elővenni a pénztárcámat.

– Plusz a szerződészegés – jegyezte meg komoran Kurt. – Az összesen ezeröttszáz dollár.

– Micsodaaa! – tátogtam rémülten. – Hiszen a szolgáltatás csak ötven dollárba kerül!

– A szolgáltatás sokkal többbe kerül – mosolyodik el elnézően. – De mivel kevesen engedhetik meg maguknak, a különbséget az Európai Hagyományos Mesterségeket Védelmező Alap biztosítja. Egyébként munka nélkül maradnánk. Sajnálatos módon a támogatást csak az elvégzett munka után folyósítják. A szolgáltatás lemondása esetén a számla az ügyfelet terheli...

– Hát ez igazán nem szép!

– Ilyenek az irányelvek – komorodik el. – Feltételezem, hogy a felesége még ma estig elhozza az összeget. Ellenkező esetben kénytelen leszek elvégezni a szolgáltatást.

Megfordultam. Feleségem arcát eltorzította a düh.

– Látod, te idióta! – sziszegte. – Semmit sem vagy képes végigvinni. Szerencsétlen! Valóban megérdemled, hogy lecsapják azt a tők fejedet.

És ezzel kirohant...

A segéd három széket hozott. Kurt kikapcsolta a magnót. Leültünk a tuskó köré és vártunk. Eltelt fél óra.

– Gondolod, hogy visszajön? – kérdezte az öreg.

– Aligha – csóválta fejét Kurt.

– Természetesen vissza fog jönni! – tört ki belőlem.

– Fogadjunk egy húszasba, hogy nem fog – mondta tárgyilagosan a hóhér.

– Csak egy tízesem van – mormogta a segéd.

Elgondolkodtam, van-e értelme beszállnom.

Farkas Baráti Mónika fordítása

Alek Popov Szófiában született 1966-ban, ahol a Szófia Egyetem bolgár filológiai tanszékén végezte el tanulmányait. 1997-ben USA-ban folytatta tanulmányait. Prózát, rádió-drámát, filmforgatókönyveket ír. Több nemzetközi irodalmi díj birtokosa. A Nemzeti Irodalom Múzeum munkatársa, a *Demokratija* lap irodalmi rovatának szerkesztője, bolgár kulturális attasé volt Londoban. Jelenleg a Gyermek könyv Otthoná-nak igazgatója, fő-és felelős szerkesztője a *Rodna reč* irodalmi folyóiratnak és a bolgár PEN központ munkatársa. Művei francia, német, szlovén, amerikai reprezentatív antológiákban olvashatók. Írásait angol, cseh, dán, francia, lengyel, magyar, német, szerb és török nyelvekre fordították. Magyarul megjelent két elbeszélés az újvidéki Symposiumban (1998 márc-ápr): *Anyag-csere*, *A függetlenség napja*, *Lettrében: A káposztás-ciklus* (1999/33.), *A londoni misszió* (regényrészlet, 2003/50.) *A bolgár kalauz* című két nyelvű (magyar-bolgár) kötetben egy *A bolgár kalauz* című elbeszélés (2004). Az idén várható *Londoni küldetés* c. könyvének megjelenése magyar nyelven (Krasztev Péter fordításában).